

Muu osapuoli: Sven Mahnkopf

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko asetuksen N:o 650/2012 ⁽¹⁾ 1 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että asetuksen soveltamisalaan (perimys) kuuluvat myös kansallisen oikeuden säännökset, joilla – kuten Saksan siviililain (Bürgerliches Gesetzbuch; jäljempänä BGB) 1371 §:n 1 momentilla – säännellään puolison kuoleman jälkeisiä varallisuussuhteita korottamalla toisen puolison lakimääräistä perintöosuutta?
- 2) Jos kysymykseen 1 vastataan kieltävästi, onko asetuksen N:o 650/2012 68 artiklan 1 alakohtaa ja 67 artiklan 1 kohtaa tulkittava kuitenkin siten, että eloonjääneen puolison perintöosuus voidaan ottaa kokonaisuudessaan eurooppalaiseen perintötodistukseen myös silloin, kun kyseinen osuus käsittää BGB:n 1371 §:n 1 momentin kaltaisen varallisuus-oikeudellisen säännön nojalla tehtyyn korotukseen perustuvan murto-osan?

Jos tähän on lähtökohtaisesti vastattava kieltävästi, onko tähän vastattava kuitenkin poikkeuksellisesti myöntävästi tilanteessa, jossa

- a) perintötodistus on annettu vain siinä tarkoituksessa, että perillisten oikeuksiin voidaan vedota tietyssä toisessa jäsenvaltiossa perittävän siellä olevan omaisuuden osalta, ja
- b) ratkaisu perimyksestä (asetuksen N:o 650/2012 4 ja 21 artikla) ja – riippumatta siitä, mitä lainvalintasääntöjä sovelletaan – aviovarallisuussuhteisiin liittyviä kysymyksiä koskeva ratkaisu on annettava saman kansallisen lain nojalla?
- 3) Jos kysymyksiin 1 ja 2 on kokonaisuudessaan vastattava kieltävästi, onko asetuksen N:o 650/2012 68 artiklan 1 alakohtaa tulkittava siten, että varallisuus-oikeudellisen säännön nojalla korotettu eloonjääneen puolison perintöosuus voidaan ottaa kokonaisuudessaan – korotuksen vuoksi kuitenkin vain ilmoitusluonteisesti – eurooppalaiseen perintötodistukseen?

⁽¹⁾ Toimivallasta, sovellettavasta laista, päätösten tunnustamisesta ja täytäntöönpanosta ja virallisten asiakirjojen hyväksymisestä ja täytäntöönpanosta perintöasioissa sekä eurooppalaisen perintötodistuksen käyttöönotosta 4.7.2012 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 650/2012 (EUVL 2012, L 201, s. 107).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Espanja) on esittänyt 14.11.2016 – Grupo Norte Facility S.A. v. Angel Manuel Moreira Gómez

(Asia C-574/16)

(2017/C 030/26)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuim

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Grupo Norte Facility S.A.

Vastapuoli: Angel Manuel Moreira Gómez

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko määräaikaisten ja vakituisten työntekijöiden yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kannalta katsottava, että työsopimuksen päättymisen työntekijöiden asemasta annetun lain 49 §:n 1 momentin c kohdassa tarkoitettiin ”objektiivisista syistä” ja sen päättäminen saman lain 52 §:ssä tarkoitetuilla ”objektiivisilla perusteilla” ovat ”samankaltaisia tilanteita” ja että se, että ensiksi mainitussa tapauksessa maksetaan erisuuruinen korvaus kuin jälkimmäisessä, merkitsee siten Euroopan ammatillisen yhteisjärjestön (EAY), Euroopan teollisuuden ja työnantajain keskusjärjestön (UNICE) ja julkisten yritysten Euroopan keskuksen (CEEP) tekemästä määräaikaista työtä koskevasta puitesopimuksesta 28.6.1999 annetussa neuvoston direktiivissä 1999/70 ⁽¹⁾ kiellettyä määräaikaisten ja vakituisten työntekijöiden erilaista kohtelua?

- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko niin, että niillä sosiaalipoliittisilla tavoitteilla, joilla "avustavaksi sopimukseksi" kutsutun sopimusmuodon käyttöön ottaminen perusteltiin, voidaan puitesopimuksen 4 lausekkeen 1 kohdan mukaan perustella myös avustavan sopimuksen päättymisestä maksettavana pienempänä korvauksena ilmenevä erilainen kohtelu silloin, kun työnantaja voi vapaasti päättää, että sopimus tehdään määräaikaiseksi?
- 3) Jos katsotaan, ettei puitesopimuksen 4 lausekkeen 1 kohdan mukaista kohtuullista oikeuttamisperustetta ole, edellyttääkö direktiivin 1999/70/EY tehokkaan vaikutuksen varmistaminen sellaista tulkintaa, että määräaikaisten ja vakituisten työntekijöiden erilaista kohtelua työsopimuksen päättymisestä edellä mainitun Espanjan lainsäädännön nojalla maksettavissa korvauksissa on pidettävä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 21 artiklassa kiellettynä syrjintänä, joka on unionin oikeuden yleisiin periaatteisiin kuuluvien yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteiden vastaista?

(¹) EYVL 1999, L 175, s. 43.

Valitus, jonka Sun Pharmaceutical Industries Ltd, aiemmin Ranbaxy Laboratories Ltd, ja Ranbaxy (UK) Ltd ovat tehneet 17.11.2016 unionin yleisen tuomioistuimen (yhdeksäs jaosto) asiassa T-460/13, Sun Pharmaceutical Industries ja Ranbaxy (UK) v. komissio, 8.9.2016 antamasta tuomiosta

(Asia C-586/16 P)

(2017/C 030/27)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Valittajat: Sun Pharmaceutical Industries Ltd, aiemmin Ranbaxy Laboratories Ltd, ja Ranbaxy (UK) Ltd (edustajat: solicitor R. Vidal, solicitor A. Penny ja barrister B. Kennelly, QC)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

- kumoaa unionin yleisen tuomioistuimen tuomion asiassa T-460/13 siltä osin kuin siinä hylättiin valittajien kanne, jossa vaadittiin kumottavaksi Euroopan komission 19.6.2013 asiassa COMP/39226 – Lundbeck (sitalopraami) tekemä päätös, jossa todettiin tarkoitukseen perustuva SEUT 101 artiklan 1 kohdan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan rikkominen, valittajia koskevilta osin
- kumoaa päätöksen 1 artiklan 4 kohdan valittajia koskevilta osin
- kumoaa päätöksen 2 artiklan 4 kohdan siltä osin kuin siinä määrätään valittajille sakko tai vaihtoehtoisesti alentaa sakon määrää
- velvoittaa komission korvaamaan valittajien oikeudenkäyntikulut ja muut kulut tässä asiassa ja määrää muut asianmukaisiksi katsomansa toimenpiteet.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

1. Unionin yleinen tuomioistuin sovelsi virheellisesti Euroopan unionin tuomioistuimen tuomiossa *Cartes Bancaires v. komissio* (C-67/13 P, ECLI:EU:C:2014:2204) laatimaa testiä "tarkoitukseen perustuvan" 101 artiklan 1 kohdan rikkomisen osoittamiseksi. Valittajien ja H. Lundbeck A/S:n (jäljempänä Lundbeck) välinen sopimus, joka tuli voimaan 16.6.2002 (jäljempänä sopimus), ei ollut luonteensa puolesta vahingollinen kilpailulle. Sen tarkoituksena oli ensi arviolta sopia patenteja koskeva riita valittajien ja Lundbeckin välillä. Se, oliko sopimus tosiasiallisesti vahingollinen kilpailulle, edellytti sitä, että komissio tutkii sen vaikutukset.